

Dags för seriös invandrardebatt

Jan Tullberg

Retorik som hävdar att invandringen är ”berikande” har malt på under lång tid. Kostnaderna för den med sig försvinner helt i de skatteintäkter som anses uppstå i framtiden. Fredrick Federley, tidigare integrationspolitisk talesperson för Centerpartiet, formulerar entusiastiskt situation på detta vis: ”Migrationen kostar men den ger också otroligt mycket och detta har vi inga bra beräkningar på i dag. Alla som arbetar betalar skatt, alla som driver företag betalar skatt och har anställda som i sin tur betalar skatt och för vilka företaget betalar skatt. Det är svindlande summor som ingen räknat på men som är ett otroligt välkommet bidrag till svensk ekonomi”. Övriga representanter för etablissemanget i politik och media har instämt och kritiska röster har utestängts från den offentliga scenen.

Men i mitten av augusti sker en scenförändring. Denna sker inte diskret och halvt osynligt genom någon enstaka debattartikel som lyckas slinka igenom den inofficiella censuren, utan i ledare och i statsministertal. Media rapporterar om Migrationsverkets önskan om extra anslag på 48 miljarder för de närmaste fyra åren. En ledare i Svenska Dagbladet den 14 augusti påtalar även att detta är en kostnad *utöver* den redan budgeterade. Tidningen gör inte heller en nedtonad omräkning till en mer försumbar siffra för ett kvartal eller ett år.

Några dagar senare i Sveriges Television intervjuas representanter från arbetsförmedlingen som annonserar ett behov av stora anslagshöjningar. En ledare i Dagens Nyheter (19 augusti) skriver att de kommuner som tidigare haft förmånen att vara berikade med många invandrare i själva verket har en problematisk situation. Det behövs stora statliga extraanslag eller pengar från mindre berikade kommuner för att hantera kommunala underskott skapade genom en omfattande invandring.

Det mest symboliska i scenförändringen blir trots allt Reinfeldts valupptaktstal 16 augusti. Underskott som tidigare beskrivits indirekt som ”kostar inte i 10-tals miljarder”, har nu blivit så stora att de helt eliminerar utrymmet för reformer. Nu är det återhållsamhet för svenska folket som ordineras; hjärtan och plånböcker skall öppnas för mer av den invandringspolitik som skapat de stora ekonomiska problemen.

Svenska Dagbladet visar mod och ställer en ännu skarpare fråga till de politiska partierna: ”Var är besparingsförslagen?” Det är en befogad fråga, det räcker kanske inte att avstå från nya förmåner, utan staten måste kanske skära ner från den befintliga nivån. I vargatider gäller frågan vad som kan undvaras och ge möjlighet att betala det mest nödvändiga. Tidningen

mäktar inte låta frågan stå utan att lägga till en inskränkning. ”Att stänga gränserna är varken ett realistiskt eller ett önskvärt svar, så låt oss lämna den trista debattgränden därhän”

Den mest naturliga kandidaten hur man skall hantera en kostnadssituation är att titta just på den kostnaden som vuxit okontrollerat. Men i Sverige är alternativet en mer restriktiv invandringspolitik fortfarande tabu i etablerade media. Invandringens kostnader och Sveriges demografiska utveckling blir vad den blir. Ja, det är svårt att ens tänka sig att volymer är något påverkbart, då volymer i detta sammanhang är en förbjuden term.

Vi har en lång väg till en öppen och intelligent invandringsdebatt. Det känns dock hoppfullt att det malande pratet om berikandet nu blåsts av, åtminstone temporärt. För alla regimer finns en gräns vid vilken man måste överge den verklighetsbild som propagandan tidigare fört fram. Verkligheten har trots närvaroförbud, dementier och utopier en viss förmåga att tränga sig in i verklighetsbilden. Den bör välkomnas.